

TIÊN TRÁCH ĐẢNG HẬU TRÁCH DÂN

Thiện Ý

Theo tin giới truyền thông thì hôm 18-8-8-2016 vừa qua, Chi cục trưởng Chi cục kiểm lâm của tỉnh Yên Bái tên Đỗ Cường Minh đã tự sát sau khi xông vào phòng của Bí thư Tỉnh ủy Phạm Duy Cường và phòng ông Ngô Ngọc Tuấn, Chủ tịch Hội đồng Nhân dân kiêm Trưởng ban Tổ chức tỉnh ủy Yên Bái, nổ súng bắn nhiều phát giết chết cả hai lãnh đạo cao cấp của đảng và chính quyền tỉnh Yên Bái trước khi được đưa đến bệnh viện.

Đây là vụ việc đặc biệt nghiêm trọng khiến đích thân Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc lập tức có mặt tại Yên Bái ngay trong ngày xảy ra vụ thảm sát. Ông nói vụ nổ súng “có tính chất nghiêm trọng từ trước tới nay” và yêu cầu Bộ Công an phải tức tốc điều tra và đưa ra kết luận về vụ nổ súng này. Trong khi Thiếu tướng Đặng Trần Chiêu, Giám đốc Công an tỉnh Yên Bái, lúc vừa xảy ra vụ việc đã vội vã cho báo giới biết cơ quan công an sẽ không khởi tố vụ án do thủ phạm Đỗ Cường Minh đã chết, nhưng nay lại tuyên bố sẽ khởi tố vụ án, không rõ lý do gì có sự bất nhất này.

Phản ứng của công luận quần chúng nhân dân sau vụ thảm sát này, được truyền thông nhà nước Việt Nam ghi nhận và kết án là 'vô lương' vì đã 'hả hê' trước cái chết của các quan chức lãnh đạo hàng đầu đảng và chính quyền tại Yên Bái. Sự lên án này chắc là thể hiện quan điểm của đảng và chính quyền CSVN. Vì báo chí nhà nước không thể tự ý mà phải có sự chỉ đạo của các lãnh đạo ngành truyền thông báo chí. Điều này có nghĩa là đảng CSVN đã phỉếm trách dân vì có người ghi nhận rằng có khoảng 95% dân chúng phản ánh cho thấy sự “hả hê” thay vì “đau buồn, thương tiếc” các đồng chí lãnh đạo cao cấp của “Đảng và nhà nước ta” bị thảm sát và phải “căm ghét, lên án” kẻ sát nhân chứ.

Thế nhưng, theo nhận định của chúng tôi, đúng ra sau vụ thảm sát nội bộ, đảng và chính quyền CSVN phải “Tiên trách đảng, hậu trách dân”; và khôn ngoan hơn là giữ im lặng, không nên để cho báo chí nhà nước hằn học kết án nhân dân là 'vô lương' vì đã 'hả hê' trước cái chết thảm của các quan chức lãnh đạo cấp cao như thế.

“Tiên trách đảng” là đảng CSVN hãy tự kiểm điểm, nhìn lại mình để hiểu vì sao nhân dân lại “phản cảm” đến như thế trước cái chết thảm của hai

lãnh đạo đảng và chính quyền cao nhất tại địa phương. **Kiểm điểm để thấy rằng, đây là hệ quả tất nhiên của những chủ trương, chính sách cai trị của đảng CSVN được thực thi trong quá khứ đã tác hại làm mất niềm tin, tình cảm của mọi tầng lớp nhân dân như thế nào;** để giờ đây mọi tai họa có hại cho đảng lại trở thành nỗi vui như “mở cờ trong bụng” của nhân dân. Vì đây chính là sự tích lũy những bất mãn và ngày càng làm xấu đi mối quan hệ khởi đầu vốn có tốt đẹp của thời kỳ **“Đảng ta”** còn nằm gai nếm mật đấu tranh giành chính quyền, phải dựa vào sức người, sức của nhân dân. Nhưng sau khi nắm được chính quyền, **“Đảng ta”** đã quay lưng lại với dân, lộ nguyên hình là một tập đoàn thống trị mới, khởi đi từ sự áp đặt trên cả nước cái gọi là **“Chế độ xã hội chủ nghĩa”** trái với ý nguyện của nhân dân, với các cán bộ đảng viên CSVN là **“giai cấp thống trị mới”** nắm độc quyền cai trị sắt máu trong một chế độ độc tài toàn trị cộng sản.

Sau gần nửa thế kỷ, giai cấp thống trị mới này đã dùng bộ máy **“Chuyên chính vô sản”** (*Quân đội, công an, Tòa án, nhà tù...*) tự tung tự tác, trấn áp nhân dân để bảo vệ các ưu quyền, đặc lợi cho giai cấp cầm quyền. Hệ quả thực tế là, mọi tầng lớp nhân dân phải sống nhiều năm dưới chế độ cảnh sát trị, bị bác đoạt hầu hết các quyền tự do, dân chủ, nhân quyền căn bản, đói nghèo cơm áo, “Độc lập-Tự do- Hạnh phúc” chỉ là khẩu hiệu truyền truyền, bánh vẽ của đảng và nhà cầm quyền CSVN để lừa mị nhân dân. Mãi cho đến trong vòng hơn 20 năm trở lại đây, sau khi Hoa Kỳ dỡ bỏ cấm vận, thiết lập quan hệ bình thường với Việt Nam (1995-2016), đời sống nhân dân ta mới ngày một được cải thiện, một số quyền dân chủ, dân sinh, nhân quyền mới được đảng và nhà cầm quyền CSVN từng bước trả lại do sự đấu tranh kiên trì của nhân dân. Nhưng cũng chính nhờ Hoa Kỳ trở lại Việt Nam sau 20 năm chấm dứt cuộc nội chiến Quốc-Cộng (1975-1995) đã cứu nguy chế độ và tạo cơ hội thuận lợi cho đảng CSVN tồn tại nhờ thực hiện chính sách **“Mở cửa”**, với nền kinh tế thị trường tư bản chủ nghĩa, dù về tuyên truyền **“Đảng ta”** vẫn nguy biện, duy ý chí **“phát triển kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa”**; bất kể thực tế **nền kinh tế thị trường ấy đã và đang theo định hướng tư bản chủ nghĩa.**

Chính nhờ **“Môi trường mật ngọt kinh tế thị trường”** này **“sinh trùng dân chủ”** lớn dần và từng bước triệt tiêu **“Vi trùng độc tài CS”**, nhờ đó đời sống nhân dân ngày càng dễ thở hơn. Thế nhưng cũng chính trong **“Môi trường mật ngọt kinh tế thị trường”** này, các cán bộ đảng viên CS theo lý luận là vô sản, (*đảng CSVN thường tự nhận là đội “Tiên phong của giai cấp vô sản” mà*) thì thực tế nay được tư sản hóa và một số có chức, có quyền thế đã trở nên giàu có nhanh chóng (*nhờ tham nhũng, cửa quyền, móc ngoặc,*

đầu tư trá hình...) trở thành các **nhà tư bản (Đỏ)**. Từ thực tế này đã hình thành các phe nhóm lợi ích trong nội bộ đảng CSVN, dẫn đến tranh chấp nội bộ trong cơ chế đảng và bộ máy nhà nước. **Lý tưởng công sản chủ nghĩa phục vụ lợi ích nhân dân và xã hội biến thành lý tưởng thực dụng phục vụ lợi ích cá nhân, cục bộ, phe nhóm.** Đảng CSVN trở thành đấu trường tranh danh, đoạt lợi cho cá nhân và phe nhóm lợi ích. Chính cơ cấu tổ chức và nhân sự lãnh đạo đảng và chính quyền CSVN đã đẻ ra hệ thống tham nhũng để nuôi sống chế độ độc tài đảng trị hiện nay, nên chủ trương chống và diệt tham nhũng cũng chỉ là chiêu bả lừa mị nhân dân mà thôi!

Trong khi đó, quan hệ có lúc **“ý đảng, lòng dân là một”**, thì thực tế dần dần biến thành **“ý đảng luôn phản lòng dân”** phát triển thành **“mâu thuẫn đối kháng”** (*một mất, một còn*) giữa đảng CSVN và nhân dân. Hệ quả mâu thuẫn này có lẽ đã biến chất tình cảm nhân dân từ **“tình yêu hóa ra hận thù”** và là nguyên nhân sâu xa, tiềm ẩn lâu dài dẫn đến hiện tượng phản đông nhân dân bàng quan vô cảm hay tỏ ra vui mừng “hả hê” khi thấy hai quan chức lãnh đạo hàng đầu đảng và chính quyền tỉnh Yên Bái bị chính một đồng chí có chức có quyền cấp dưới sát hại.

Vụ thảm sát ở Yên Bái chỉ là một trong nhiều vụ việc tương tự đã hoặc sẽ xảy ra trong tương lai ở mức độ khác nhau, dưới hình thức này hay hình thức khác, là hệ quả tất nhiên của thực trạng này trong nội bộ đảng và nhà cầm quyền độc tài, độc đảng CSVN hiện nay. Hiện tại cơ quan chức năng đã khởi tố mở cuộc điều tra, chưa có kết luận chính thức về nguyên nhân đưa đến vụ thảm sát. Nhưng theo cách lý giải trên, kết nối các sự kiện được các quan chức như bà Phạm Thị Thanh Trà, Chủ tịch UBND tỉnh Yên Bái công bố tại cuộc họp báo chiều ngày 18-8-2016, cũng như từ các nguồn tin khác, vụ việc có thể diễn biến như sau:

Vụ việc có thể đã khởi đi từ chủ trương sáp nhập Chi cục kiểm lâm (nơi ông Đỗ Cường Minh đang làm Chi Cục Trưởng) vào chi cục phát triển lâm nghiệp (Dù Bà Trà Chủ tịch UBND tỉnh Yên Bái trong cuộc họp báo khẳng định nguyên nhân vụ nổ súng không phải xuất phát từ công tác nội bộ...). Ông Minh mất chức Chi cục trưởng cùng nghĩa với mất quyền lợi bao lâu nay thủ đắc được từ vị thế Chi cục trưởng kiểm lâm, vốn là một ngành thủ lợi hàng đầu (*như thuế vụ*), đã đưa các quan chức lãnh đạo trở nên giàu có rất nhanh, nhờ cấu kết với lâm tặc ăn chia lợi nhuận từ các vụ cưa xẻ lậu gỗ quý trong rừng. Mặc dầu như bà Chủ tịch UBND tỉnh Yên Bái cho biết **“tỉnh có chủ trương sáp nhập Chi cục kiểm lâm với một đơn vị khác nhưng chưa có quyết định cụ thể và lãnh đạo tỉnh đã gặp ông Đỗ Cường Minh để**

“làm công tác tư tưởng”. Nhưng có lẽ Ông Minh vẫn không chịu để cho một người thuộc phe cánh khác đứng đầu vị thế béo bở này. Hai vị lãnh đạo hàng đầu đảng và chính quyền Yên Bái có thể đã làm **“công tác tư tưởng”** không thông, nên đã áp lực buộc Ông Minh phải chấp hành quyết định sáp nhập Chi cục kiểm lâm vào Chi cục phát triển lâm nghiệp với một “đồng chí” khác đứng đầu (*vốn đã được hậu thuẫn của Bí Thư Tỉnh ủy Phạm Duy Cường và Chủ tịch Hội đồng Nhân dân Ngô Ngọc Tuấn, kiêm Trưởng ban Tổ chức tỉnh ủy Yên Bái*), nếu không những việc làm khuất tất mắc ngoặc với lâm tặc làm giàu bất chính trong quá khứ của Ông Minh sẽ bị phanh phui. Vì phần uất trước sự bức bách của những lãnh đạo quyền thế hơn mình và cũng trở nên giàu có bằng con đường bất chính như mình, nay đang cùng sống trên con đường mang danh **“Con đường của những kẻ làm quan”** nằm trong trung tâm thành phố Yên Bái. Có lẽ vì lo sợ nếu các hành động phạm pháp trong quá khứ được ô dù cha vợ là cựu Bí Thư Tỉnh Ủy Yên Bái bao che, nay thất thế mà bị phanh phui thì danh vọng, của cải tiêu tan, nếu thế chống đỡ không mạnh có thể ngồi tù. Với hai bức bách trên, Chi cục trưởng kiểm lâm Đỗ Cường Minh đã bị đẩy vào tình trạng quần bách nên đã chọn cách giải quyết tối hậu là cùng chết với hai lãnh đạo cao nhất của đảng và chính quyền Yên Bái và đã thực hiện thảm sát ngay trước giờ khai mạc Kỳ họp thứ 2 HĐND tỉnh khóa XVIII, dự trù sẽ công bố quyết định sáp nhập cơ cấu tổ chức và người đứng đầu cơ cấu tổ chức mới, không phải là Ông Đỗ Cường Minh.

Ngay sau cuộc thảm sát, có lẽ vì không muốn “Bức giây động rừng” hậu quả không tốt cho hàng ngũ tham quan trong tỉnh và ảnh hưởng đến uy tín lãnh đạo của đảng, nên người đứng đầu ngành công an của tỉnh đã vội tuyên bố *“sẽ không khởi tố vụ án do thủ phạm Đỗ Cường Minh đã chết...”*. Sự tuyên bố vội vã này cũng có thể là để che dấu một sự thật khác là Đỗ Cường Minh không phải tự sát sau khi giết người thứ hai là Chủ tịch Hội đồng Nhân dân Ngô Ngọc Tuấn, mà bị một người khác bắn chết để diệt khẩu. Như thế là mọi bí mật đều được cả ba đem xuống mồ chôn. Vì nếu để Đỗ Cường Minh sống sẽ khai ra những sự thật tiêu cực liên quan đến cả một chuỗi các tham quan tại địa phương cũng như trung ương. Vì theo y chứng, Đỗ Cường Minh tự sát bằng một phát súng bắn từ sau gáy trở ra phía trước là điều nghịch lý. Vì kẻ tự sát bằng súng thường kể súng bắn vào màng tang, vào miệng hay từ dưới cằm, chứ không kể súng vào gáy để tự sát. Nhưng sau đó, dường như không thể lấy vải thưa che mắt công luận và nhân dân, nên Giám đốc Công An tỉnh Yên Bái đã nói lại *“sẽ khởi vụ án”*?

Như vậy thực chất cũng như thực tế vụ thảm sát ở Yên Bái chỉ là sự thanh toán nội bộ giữa các cá nhân thuộc các nhóm lợi ích khác nhau trong bộ máy đảng và chính quyền địa phương. Vì thế “đảng ta” không thể trách dân là 'vô lương' vì đã 'hả hê' trước cái chết của các quan chức lãnh đạo hàng đầu đảng và chính quyền tại Yên Bái. Có điều, có thể vì “**giận quá mất khôn**” chăng, mà đảng và chính quyền đã để cho báo chí nhà nước công bố “**phản cảm tiêu cực**” này của nhân dân đối với đảng. Vì làm như thế sẽ có tác dụng phản tuyên truyền, bất lợi cho đảng khi tự ghi nhận và xác định như sự thú nhận trước công luận quả thực có mối quan hệ tình cảm không tốt đẹp và ngày càng gia tăng tính chất và cường độ không tốt đẹp giữa đảng và nhà nước CSVN với nhân dân; đến độ trở thành “**mâu thuẫn đối kháng**”. Những quan chức đảng và chính quyền dưới mắt người dân không khác kẻ thù hay kẻ gây tai họa và tỏ ra “**hả hê**” khi thấy quan chức lãnh đạo cấp cao nào như cố bí thư Tỉnh Ủy và Chủ tịch Hội Đồng Nhân Dân tỉnh Yên Bái bị bắn chết, như loại trừ bớt được một kẻ gây tai họa cho dân, cho nước.

Chúng tôi thiết nghĩ, Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng cần kiểm điểm rút kinh nghiệm với Ban tuyên giáo Trung ương để sau này chỉ đạo các cơ quan tuyên truyền nhà nước quản lý chặt chẽ hơn nữa hệ thống báo chí nhà nước tránh đưa ra những phê phán công luận liên quan đến người dân phản tác dụng như thế.

Thiện Ý

Houston, ngày 22 tháng 8 năm 2016